

да пропждятъ тая страшна мисль. Не, това не може да бжде. Ни човѣкъ, ни звѣрь би се решилъ да посегне на светиня му. Отъ него лѣха такава свещена благодѣ, че и най-голѣмитѣ бѣсове се смиряватъ предъ нея.

Когато слънцето припече земята и по нея не остана капка роса, главитѣ на ученицитѣ почнаха да се заобръщатъ къмъ наблюдателницата. Не е ли видѣлъ нѣщо поставениятъ на постъ братъ, който съ тържествени удари по клепалото трѣбваше да възвести появата на учителя? Но и той, застаналъ въ недоумѣние, повдигаше рамене и съ ржка надъ очи се взираше все по-упорно къмъ гората. Нѣкои, по-припрѣни, понечиха да тръгнатъ по пжтеката, за да дирятъ учителя си, но другитѣ ги възпрѣха. Не бива никой да отива срещу волята на сждбата и на богопомазания тѣхенъ учитель, чрезъ когото самъ Всевишния бѣше изпратилъ своята благодѣ надъ тѣхъ. Това е първото изпитание, което имъ изпраща Богъ следъ толкова милости и радостъ; нека иматъ твърдостъта да го понесатъ съ смирение.

Изеднажъ клепалото удари по-силно отъ другъ пжтъ. Душитѣ въздѣхнаха радостно, а очитѣ, обърнати изненадано, видѣха едната ржка на наблюдателя, протегната къмъ далечината. Иде! Околността потрепера отъ кръстатитѣ удари върху клепалото, а манастирскитѣ огради екнаха отъ тържественитѣ напѣви на тропаря, подхванатъ съ небивало до днесъ величие на душитѣ. Ала — уви! — учительтъ престѣпваше съ наведена глава. По лицето му въ тоя свѣтълъ и ясенъ день бѣше легнала сѣнка и го правѣше тжжно и застарѣло. Ржцетѣ му, вмѣсто да бждатъ повдигнати да благославя, сега държаха